‘Haal mij hier weg!’

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal.

Geschreven door Elisa Singh-Teulings.

15de druk, Juni 2018

Uitgave eerste herdruk

Brave new books, Self Publisher

ISBN 9789402147162

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder afgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Ik wil mijn dank uitspreken naar mijn lieve kinderen, die een bron van inspiratie voor mij zijn. Die mij elke dag weer stimuleren het beste uit mijzelf te halen. Jullie betekenen echt de wereld voor mij. Het is een eer jullie moeder te mogen zijn. Ik houd van jullie tot aan de maan en weer helemaal terug.

Mijn lieve vader, ik weet dat jij je nog altijd schuldig voelt over wat er toen is gebeurd. Maar papa, jij kon er niets aan doen. Je bent er altijd voor mij geweest, samen met moeke. Je bent de beste vader ter wereld, en ik houd zielsveel van jou.

Mama, we hebben onze strijd gestreden. Inmiddels hebben wij onze rust gevonden en de strijdbijl begraven. Ik begrijp nu dat de keuze die je maakte jou destijds veel pijn heeft gedaan, maar je dacht oprecht dat je de juiste keuze voor ons gemaakt had. Het verleden laten we nu rusten.

Last but not least, mijn broertje. Vanaf het eerste moment stal je mijn hart, en waar ik ook ga en sta. ik neem jou met me mee. Jouw lieve lach heeft mij door de zware tijd heen geholpen. Ook al zijn we beiden volwassen, ik zal er altijd voor je zijn. Je bent en blijft mijn kleine broertje.'

Voor alle kinderen,

die slachtoffer zijn van kindermishandeling,
verwaarlozing en misbruik.
Je bent niet alleen! Neem iemand in vertrouwen en deel
je geheim.
Niemand verdient het om zo behandeld te worden, zeker
jij niet!

Liefs van Mij.

Intuïtie

Ik kan direct aan het kind zien of er sprake van mishandeling of misbruik is. Zodra ik de kamer binnentreed en kennismaak met het kind, win ik eerst het vertrouwen, en niet veel later peuter ik het geheim voorzichtig los.
De wetenschap dat er nog altijd kinderen in angst en onzekerheid leven, bezorgt me slapeloze nachten. Mijn vurige wens om deze kinderen te bereiken en een helpende hand te bieden, groeit met de dag.
Nu ik zelf moeder ben van drie prachtige kinderen, begrijp ik nog minder van mensen die kinderen geweld aandoen. Hoe kun je een onschuldig kind beschadigen, vernederen of je eraan vergrijpen? Welke zieke geesten zitten hier achter?
Niemand die het ziet, opmerkt of hoort. Iedereen is druk bezig met zijn of haar eigen leven. We willen

ons ook niet overal in mengen. Uit angst om achteraf de gebeten hond te zijn.
De monsters dragen een masker, ze zijn vermomd als de vriendelijke buurman, een liefdevolle moeder, de betrokken coach of een overbezorgd familielid.
Niemand die gelijk door heeft wat voor monsters het zijn. Monsters die misbruik maken van de zwakte en de loyaliteit van een kind.
Mishandeling en misbruik laten diepe sporen na, die niet altijd even goed zichtbaar zijn voor de buitenwereld. De zelfhaat en afschuw reflecteren in de ogen van de slachtoffers.
Het vertrouwen in de mens is geruïneerd, dat kan op latere leeftijd veel problemen met zich mee brengen. Een volwaardige relatie opbouwen met je partner levert de nodige strijd op.
De angst om je volledig open te stellen naar de mensen om je heen, belemmert je te genieten van het moment, omdat de angst om gekwetst te worden altijd overheerst.
De muur rond je hart wordt steeds hoger, en voor je geliefden wordt het steeds moeilijker er doorheen te breken.
Het is het levenslange gevolg van wat ze je hebben aangedaan.

Monsters die je vertrouwde, waarvan je dacht dat
ze van je hielden, hebben je kapot gemaakt.
Zal deze hel voorbij gaan?
Er klinkt een doodse stilte.

Inwendige schreeuw: Haal mij hier weg!

Geschreven vanuit het kleine meisje
Getypt door de volwassen vrouw
Wie had dit ooit verwacht
Niets waard, dat is wat ze jarenlang dacht
Niet langer gebroken voor de rest van haar leven
Liefde in overvloed, een positieve kracht
Gevormd door het verleden
Jarenlang gebeden
Het kleine meisje getroost en verlost van het leed
Een waardevol gebaar, naar haar toe
Geschreven vanuit het kleine meisje
Vol verlatingsangst en onzekerheid
Getypt door de volwassen vrouw
Nu durft ze hardop uit te spreken:
'Lieve kleine Ik, ik hou van jou.'

29 november 1990

Die bewuste morgen lag haar moeder nog te slapen op de leren sofa in de woonkamer. Op haar blote voetjes sloop ze voorzichtig dichterbij.
'Mama?'
Ze probeerde haar zachtjes wakker te maken. Ze moest over tien minuten al op school zijn en had nog niet ontbeten.
'Ga slapen,' mompelde haar moeder geïrriteerd en draaide zich om.
Mama heeft vannacht vast weer slecht geslapen, dacht ze en ze besloot zelf op zoek te gaan naar iets te eten. Haar rommelende maag ging tekeer als een zware onweersbui.
Het ontbijt speelde door haar hoofd toen ze Robbie hoorde ontwaken. Ze liep hun slaapkamer binnen.

Hij lachte haar vriendelijk toe. 'Heb je lekker geslapen?' vroeg ze aan haar kleine broertje.
Hij zweeg en trok zich op aan de spijlen van zijn ledikant. Elisa tilde voorzichtig haar kleine broertje uit zijn bedje, liep naar de keuken en zette Robbie op een stoel.
Robbie was niet zo groot, maar het kostte haar veel moeite.
Tussen de stapel vuile vaat stond zijn drinkflesje. De melk van de dagen ervoor was gaan schiften. Ze keek er naar en trok haar neus op.
'Bah, wat vies.'
Met uitgestrekte armen draaide ze het dekseltje los. Zodra ze het flesje open deed, kwam haar een zure lucht tegemoet.
Kokhalzend spoelde ze vlug het flesje met warm water om, maar het mocht niet veel baten. De lucht was niet te harden en ook met afwasmiddel kreeg ze de stank niet weg.
'Dan maar uit een normale beker drinken, als een grote jongen.'
Ze schoof een keukenstoel tegen het aanrechtblok en klom erop. Als ze op haar tenen stond kon ze net bij de bekers, die helemaal achter in het bovenste keukenkastje stonden.
Robbie volgde nieuwsgierig elke beweging van zijn grote zus.

Vanuit de woonkamer hoorden ze zacht gekreun, het was hun moeder die zich weer had omgedraaid.
Er was niet veel eten aanwezig, alleen een oude snee brood en een restje jam in de glazen pot die eenzaam in de lege koelkast stond.
Ze zuchtte, dit was nooit genoeg voor hen allebei.
Ze keek naar Robbie.
'Kom, we gaan eten, broertje.' Ze tilde Robbie op en zette hem in zijn kinderstoel. Robbie was niet zo groot, maar het kostte haar veel moeite.
Ze sneed de boterham voorzichtig met een scherp mes in kleine stukjes en gaf ze een voor een aan haar broertje. Toen ze op de klok keek, zag ze dat de school al begonnen was. Ze slaakte een diepe zucht. Nu werd de juffrouw vast weer boos op haar.
Haar moeder was wakker geworden van de geluiden die uit de keuken kwamen en kwam een kijkje nemen.
'Ben je nog niet naar school?' vroeg ze verbaasd toen ze haar kinderen zag zitten.
'Nee mama, ik had honger en wilde eerst iets eten. Maar er is niet zoveel en Robbie moet ook nog eten, dus ik heb een boterham gemaakt. Maar nu ben ik weer te laat op school, straks is de juffrouw weer boos op mij,' zuchtte ze.

‘Hm, ja dat zal wel. Schiet maar snel op, dan geef ik je broertje verder te eten.’
Haar moeder rommelde wat in haar tas en haalde een verkruimeld koekje tevoorschijn dat nog in de verpakking zat. ’Hier, eet dit maar op en nu vlug naar school.’
Ze voelde haar moeders warme lippen op haar kruin toen ze haar jas dicht ritste.
‘Tot vanmiddag, mam.’
‘Tot straks lieverd, ik hou van je.’

Afscheid

Ik was een leergierig kind en ging met veel plezier naar school. Ik vond het dan ook verschrikkelijk als ik te laat kwam. Mijn juffrouw heette Cathelijne, ze was een mooie vrouw van tweeëndertig jaar oud.
Met haar rode lokken en duizenden sproetjes op haar gezicht was ze een plaatje om te zien. Ze hield volgens mij erg veel van bloemen, want ze droeg elke dag een prachtige jurk met een bloemenmotief in alle kleuren van de regenboog. Ik vond haar heel lief en grappig. Maar als er iemand te laat kwam, veranderde haar vrolijke gezicht in een donkere onweerswolk. Ze hield niet van laatkomers en al helemaal niet van kinderen die midden in de les binnenkwamen.
Het gezicht van juffrouw Cathelijne sprak boekdelen toen ik de klas binnenkwam.